

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Serbske njedželske łopjeno. •

W Budyschinje, 24. augusta 1924.

Gzibčez a naklad Šmolerjez knižičičezetnje a knihańje šap. družšt. s wobm. ruč. w Budyschinje.
Wuhadza łóžbu šobotu a plačzi na měřaz 15 šlotych pjenježtow.

10. njedžela po šwj. Trojizy.

Rom. 2, 1—11.

Wšesćezijanska zyrkej je 10. njedželu po šwj. Trojizy wot stareho čaša postajila ša džěń dopomnjecza na wutupjenje Jerusalema, na to, kał Bóh pšchi wšchěm šwojim dolhoczakanju a pšchi šwojeje wulkej ščezpliwosćzi napokleđ tola trjehći še šwojim křostanjom tyh, kiž šu wot njeho wotpadnyli; a džěńka pšchindže nam kał prawje ł pšnaczu, kał je šo šenješowe wěšchćenje dopjelniło, kotrež je wón plakažo na město Jerusalem a s tym na žyly židowski lud wuprajil, šo čzaš budž pšchincz na tebe, šo tvoji nje-pšcheczeljo budza tebe a tvoje džěćzi w tebi je šchanzu wobšamfnyč, tebe woblehnyč a na wšchěh štronach čze tyšchicž, a budza tebe ł šemi runacž a žadny kamjen na kamjenju wostajicž. Tam, křótkke lětdžěhatki po tym, šo šu Židzi šesom šhryšta, Božeho Šsyna šacžiknyli a šu kaž šakšepjeni jeho na křichž pšchibili, tam je šo bórny pokajalo, šo Bóh šo njeda ša šměh mēcž. — Gzibčez džěńka leži na židowskim ludu tute poklecze a budže na nim ležecž, doniž tež woni šo njebudza wobrocžicž ł šesukę. — Wěnty, šo džěńka wobšteji wulke nje-pšcheczelštwosć pšchecžiwosć Židam. Ale nam tu njedyrbi wo to hieč, kał Židzi w politiškim a šopodarcškim žiwjenju wustupja a wjedza móž a wjednštwosć do šwojich mozow pšchinyšcž, jenož jako křesćizjenjo wobrocžimy šo pšchecžiwosć jich wachnjju, kotrež šesukę šacžiknje. To pał šej žada wot naš, šo šmy šami prawi křesćizjenjo, to rěka tajzy, kiž šwoje žiwjenje štajeja do šwětkla šesukęweje wucžby. Šacž šmy tajzy? Židowski lud dyrbi nam byč wottrašchazy pšchiklad, šo njebychmy padnyli do šamšneho šatamanštwosć, kaž tutón lud.

To chze nam našche šlowosć še wšchěj křutnosćzi prajicž. Łuž prajimy:

Wšchecžizjano hladaj šo!

1. Nješudž šurawje.
2. Nješazpij bohatsštwosć Božej dobročiwosćzi a ščezpliwosćzi.
3. Nješadwěluj na prawdosćzi Božej.

1. Šdž leži nam čłowjekam jedyn štrach bliško w našim wobhadze še šobucžlowjekami, dha tón, šo rady a loško šudžimy šwojeho blišcheho. Wono je stare našonjenje, šo widžimy še wšchěj wótrošczi hřeći a pšchestupjenja pola šwojeho šobucžlowjeka, a namašamy w naš šamych jenož wšcho prawosć a dobre. Wšchecžiwosć tajšemu wachnjju wobrocza šo tu šatwol. Wón wě, šo namy kóždy dosć čžinicž na šebi šamym. Šehodla praji: Wšchetož w čžimž ty drušeho šudžišč, šatamašch ty šo šameho; dokelž runje to čžinišch, šchtož šudžišč. S tym njeje prajene a žadane, šo šo š žyła njedyrbi šudžicž; runje křesćizjanštwosć ma štač na štejšchcžju, šo ma prawosć, a šo njeprawosć dyrbi šo nje-nowacž njeprawosć. A hđež chze hřeč šo wšchěroko čžinicž, tam njedyrbi naš žana bojosć pšchod čłowjekami wóćzo džeržecž, pšchecžiwosć njemu wustupicž še wšchěj křutnosćzi a šwěru. Šenož, šo pšchi wšchěm tym pšchezo šapocžnjemty šami na šebi, šo nješabudžemty, kał šmy šami šlabi, hřečni čłowjekosć, šo šo próžujemty, kał móhli špodobni byč pšchod našim Bohom w nješchcžach, šo by naš nješchcžilo, šchtož tu šteji: Womšblišch ty pał šebi, o čłowjecze, kiž tyh šudžišch, kolšiz tał čžinja, a čžinišch tež to šame, šo ty budžešch Božemu šudej wučž?

A šchtož tam tał plačzi ša kóždeho jenotliwego, to ma šwoju pošnu wožnosć tež ša našch žyly lud, je-li šo chze wobštač jako

Křesčijanskí lud přeched Bohom. Tu móbli wušněč s našeho cžafa. W nuš, kotraž naš wobdawca, pytamy přechez sahy winu swonka naš. So pak hmy žo daloko šdališ wot Boha, so naš lud steji w ščerofich wšeršych w njepršecželstwe přechezivo nje- mu, ňčo chze to pšnacž a sa wěrno mčez? Tu, laž we wšchm rěla: žam na žebi sapocžej kždy se žmčrny, žkutnym žudženjom, bchmy junu žo bojecž njebyrjeli žuda přched našim wčz- nym žudnikom.

2. Mamy njane přchiklady, tež runje w našim cžafu, so pod cžežtim domachpytanjom, přches kotrež mamy hicž, je tež tajšich, kž žo dadža wrócžo wjesčž ž Bohu a ž wčrje do njeho. Teho žmčmy žo wjesčelicž a žo nadžijecž, so tež dale pšndže do přčka. Ale na druhim bohu šhonimy a žlyšimy, so tuch njeje mačo, ko- tnyž wčra do Boha bóle a bóle wošlabnje a hinje, so žo šhubi domčrjenje do Boha. Woni žo njemžža namatcaž do teho, so w Božim domachpytanju žo tež šjewi bohatstwo jeho wšczowskeje luboščez. Dha hladažmy ras na křesčijanom přčnjeho cžafa, kať woni pod přchecžehowanjom žwčta žano žmartrarskej žmjer- čžu Boha šhwalachu. Abraham žo njeowkarasche, žwójemu Bohu pošlučny byčž, hdyž wšw žej žadache najčezšči wopor, kotnyž mžemy žej myšlicž. Pawol, kž je wopratožze dyrbjať šhonicž najčezšče domachpytanje, špčwa to njane žlwto: so my žo šhwalimy tež tuch žchmščezow.

A runje w najčezščim cžafu, kotnyž je hdy naš kraj potre- chič, w 30 šetnej wojnje, je Pawol Gerhard špčwal žwoje naj- rjeňšche křluschy, kotrež naš hščezze dženža wošchemja, kaž na přchiklad: Ach porucž Bohu žwčru. Š wotkať tajša mžž wjesč- leho domčrjenja? Woni hladažu horje ž Bohu a wjedžachu, so tšw tuch žwojich njewopuščezž a napošledť wšcho derje wonw- wjedže. — Njechali dha tež my žwojej woczž pošbčhnyčž ž žwojemu Bohu? Wšw je tšw, kž chze to najšpšche. A runje, hdyž našy pucž wjedže přches cžčmy dol, dha chžemy wotewrjenej džeržezž žwojej woczž, so bchmy pošnali jeho dobročžwosčž, kotraž naš ž pokucze wjedže. Tuž, hdyž tež chze žo nam šdacž, kaž bchmy dyrbjeli šadwšlowacž, dha njech dobročžwosčž a žezepłiwosčž na- šcheho Boha cžini, so pražimy: Dha wšchaj wštamu ja přchezo přchž tibi.

Našy tešt tu rčžž wš prawym žudu našeho Boha, kotnyž budže dacž kždemu po jeho škutkach: Šhwalbu a cžezčž a nješachod- nosčž tym, kšsž žezepłiwje w dobrnych škutkach steja sa tym wčz- nym žiwjenjom; tym pak, kšsž šwadnizy žu a na prawdu nje- pošluchaju, ale pošluchaju na njeprawdu, njehadu a hšw; žchmščez a cžezkšncž na wšch dšche tuch cžlowjekow, kšsž ške cžinja. Ale je dha tež wopratožze kať? Šsudžž dha Bšw tež wo- prawdže? Wbo je tola nšchto na tym, šchtož cži wuczža, kž mčnja, so njeje žadym Bšw? Tajke praščenja a tajke dwšlowanje drje rošymimy wšebje ž teho cžafa, přches kotnyž mamy nětko hicž. A hdyž pravje hladažmy, njeje dha wopratožze hušto kať, so ma tšw, kž žo sa Bohom žneprašča, hušto naššpšche dny, a tšw, kž žo ž Bohu džeržž, ma hicž po pucžu wobežžnosčžow a hubjen- štwu? Šchtož jenož an šwonkowne hlada, tšw drje mžže pražicž: Njeje žadym Bšw. — A tola Bšw šwarnuj naš a naš lud přched tajkej njewčru. Šdyž jenož hlubšcho hladažmy, dha žo nam šjewi, so je Bšw tola prawy, a šlawšny ludow, kaž žiwjenje jenotliwých pošlaju nam jeho jačo teho, kž pravje žudžž. A njech to tež hušto wštanje w potajnym přched cžlowjekami, dha je tola wšče, so bješbšžny w žebi ničžo nječžuje wo njanym mčrje, wo šnutšinei wješlelej špokšwosčž, kotraž byšli w tym, kž po Božich pucžach šhodžž. Ale, a to je wažne, Božž prawy žud nima ššwčžnje žwoje mčšto tu na šemi, ale horjelach w nješekach. Tam steji na jenym bohu šhwalba a cžezčž a nješachodnosčž, na druhim bohu pak nje- huda a hšw. Na to kčžžimy jačo křesčijenje. — Wčrčze,

myšl na žud našeho Boha je nam něchto škutne, cžežke po tym, so wčmy, kať steji ž nani žlawyami, a so wčmy, so njeje žane pošladanje na paršchonu přched Bohom. — A tola žo nje- božimy. Našcha nadžija steji na dobročžwosčž našeho Boha, kž je wšchšche wšcheho šajit žwoju luboščž, kotraž chze, so bchmy šhubjeni nješly, ale to wčžne žiwjenje mčli. Š temu žo džer- žimy. Dha budže tež našche to dobročze. Šamjen!

Šrudny křlusch Jer. 3, 37—46.

„So je žo wšcho hžžo kať na žwčezze štačo“, kať w šrudnych cžafach praža špominaja na štave cžafy, w kotrychž žu podobne wobšejnosčž byle. Žerusalem je žo wšazy křocz wutupit. Wšazy křocz je Božž žud přchšchšl! Tajki cžlowški lud na tutym žwč- eze šako a šako w hřšchym šláženjw leži. Ženo pod Božim prutom pošutu cžini, pošnaje, so nješbože přchndže wot Boha, niž jeno přches nepšchecželšče šalkhadjenje. Přjedy mudrowachu, so Bšw ničžo njeprašž do wšcheho, ňchtož žo na šemi štawa, so ani ške ani dobre ž jeho erta nješchndže. Tuž moršotaja! Přofeta pak žim praži, so dyrbja na žwoje hřčchi moršotacž, a to kždy na žwoje! Přofeta napomina, so dyrbja ža ž temu Šnjezej wo- bročžicž. Přchetož hřčchi ž teho wušhadžega, so žo wot žwojeho Boha a jeho pucžow wšwobročža. Nětko w nuš je cžlowška rada, cžlowška pošwž podarmo. Moršotanje njepomha. So jedym wšwu wali na druhého, to cžini hščezž wšetšche tole žpš nje- šbože. Tež pošožni nješmčdžža njewčrjazyw wšchu wšwu dawacž. Bšw žudžž wšchitšich. A wšchitžy maja žo wšbročžicž. Wšchitžy dyrbja, wšchitžy pak tež žmčdžža žwoje wutrobny ž Bohu ž nješje- žam pošbčhacž. Roššacžze we wutrobach cžini, so žo ruzy ž Bohu wuššchestrčja.

Šajša to modlitwa pošna wutrobneho pošutneho rošrudžo- wanja: „My žmy šhřšchili a žmy přchczwoni byli. Tehodla naš nješy přchepuščezžil. Ale šy naš ž hšwšwom přchšchšl a přch- jezšchal, šy naš moršl a nješy naš přchepuščezžil. Ty šy žo wš mřoczeli pošajit, so žo žana modlitwa njemžže přchczšchčezč.“

Nam křesčijanam žu nješčža w Žesuhu Šhryštušu wotew- rjene. Mamy Bože žwjate kašnje. Wčmy džerje, ňchto žo ž na- šchemu mčrje žodžž. Mžžemy w dšchu a prawdže žo ž žwojemu lubemu Wšczej modlicž. Šnajemy šbože, kaškež ž křesčijanského wajšmja přchndže. Tuž njewačmy na cžlowšku mudroščž! Wčrmy, so Bšw je žwojim domachpytanjom naš chze hnadnje pošwczicž a poššchicž.

„Ty šy naš ja njerjad a wuczššl přjedža bješ ludžimi poš- šajit. Wšchitžy našchi nješpřchczeljo rošdajeju žwoju hubu na naš. Na naš je přchšchšča bojosčž a jasšwo, wutupjenje a rošla- manje.“ Kať tale hnujaza ššwžba a modlitwa dale rčka. Wš taj- kej nušy mžž bšwšow njepomha. Šchto šamžže jedym lud, byr- njež wuški był, přchczwmo wšchšm ludam šoko wššoko!

Ale Bšw mžže pošhacž a wšpošhacž. Šprawnym Bšw wšezze žwoju pošwž šjewi. Žeho huda je na pucžu.

„Woda je wššche mojeje šlowy šchla. Žeho dla džach ja: So mnu je ššw. Ja wšwach žo ž žwojemu mjenu, Šnježe, del- ša ž teje jamy; a Ty wušššchajš mšw ššč.“ Kať žo tehdy přofeta Boha džeržšche. Wčrmy tež kať! Bšw chze tež naš wušššchczž. Šamjen!

Šbšžnišcho je dawacž byžli bracz.

(Pštracžowanje.)

„Ja pak tola ž žwojemu namej nočžu, mužiko!“ wšmš- wi knježna ž Rošawa, žo radujo na pašole, a džwššche žo žana, so žo kať radowšche. „Ššym, Bohu budž džal, žpš šrowa.“

Tvoju kotru Alaru bych wopytala, je-li domach. Albo je knadź hebi wuschka?"

„Ně, je domach!“ wotmolwi hiščeje bóle křutnje mały stražnik w durjach. „Je džě nam wšchěm runje wlošy tšihaba! Dyrbišch wjedzecz, so ma wona to pšchezo přeni džěn měřaza čžinicž!“

„Dołonja wona to tež?“ woprašča so Róža, so čmėjo a trojčku njewěry počna, džěšče s hólzom a fastupi do jstwy.

To bě zple kaž Alara. Widžesče ju, kať to šchescž bratram wlošy tšihajo džělo wlošytšiharja wurlonjesče.

Jeje njewěru jewjaze prašchenje bě pať pachol po wšchěm šaczu šle frosunil; do jstwy fastupiwšchi wošta mjenujzy pšchěd Róžu stejo a rjekny, hñěwny na nju hladajo, s křutym hložom: „Nascha Alara dołonja wšchitko! Zybca cže wjele mjenje hač wlošytšihar tam dešlach rózł hašy a nježada hebi ničžo ja to! Bych chzyl, so by tež tebi ras tšihaba; ty njeby zple wěšče wjazy k druhemu šchla! Ale — ja tola sabych“, tať so čam pšchetorže, „so by ty jenož hólza a so dyrbišch hebi ke hložostanju kóždy džěn s nowa wlošy čžinicž . . .“

Tu so wotevriču durje. Róža to wobžarowasče. Bě to dołho, so bě so na něčim tať wješelila. Šdyž to wšchitzy młodži šórcžanizy jenož poč tať wošebiczi kaž tutón pjeczłětny, bě cži to zple wěšče lute radowanje pola šórcžanškich. Něťk tež dorosumi, s wotkal to Alara pšchezo počna lutyh dobrých mřšlicžkow.

W durjach, kotrymž bě Róža s šhribjetom pšchitwobrocžena, šawola jnaty hlož: „Róža, luba Róža, by ty to wopravdže? D, tať pšnje to, so so jašo ras ke mni poškilišch a k nam pšchindžesč!“

To bě Alara, pšchezo hiščeje ta stara Alara, kucha a wuščozna; jeje huba tať wulka a jeje wóczzy tať hibicžiwěj. Bě to nacžornej křutni a módrej šali, štoro kaž šlužomna. A tola so cži runje tajka lubjesče; pšchetož jeje žiwje, hibicžiwje waschynjo njemějesče ničžo wot šlužobneje na hebi; to bě Alara kaž něhdy!

Šědy mjěniščina bě so minyła, a towaršichy běšchtej hromadže, kaž so to njebyšchtej ženje džělenej bylej. „Něťk počaž so mi ras, kajka by!“ žortowasče Alara. „Šaj, wopravdže, kaž rjána bohowka šdash so mi byčž, hdyž mašch to wlošy tať wyšoko šyšane a hdyž by to po cžěle tať pšnje frosčžena! Tola starej šchulškej towaršichy njetrjebam tola po hubj rěčžecz! Pšchindž so mnu šobu do mojeje jstwy! Mam hiščeje to a tamne a hiščeje druge hač do wobjeda docžinicž! Ty móžesč mi pšchi tym pomhač! Je to tola tón najšěpšchi dopočas ja to, so něłoho lubujemy, so jemu dowolimy, šobudželacž na našchim džěle, — abo nješby ty tuteho mēnjenja?“

Alarina jstwa bě rum bjes nimale wšcheje pšchynojče. Šchtyri šoža tam štejachu, a runje na tym so Róža jara džiwawasče. Alara to pštny. (Šofracžowanje.)

Šnada a mēř wot teho, kiž je a kiž bēšče a kiž pšchindže, našchěho šnješa a Šbóžnika šesom šhryšta, budž a woštať s nami! Šamjen!“

„Wěra, lubosčž, nadžija tu je pšcha Božich džěczi; s nej wšchaf wěrnny šchescžan ma šwěru pšchicž so na šwěče. Šobožnosčž tam jeno šmēja, hdyž tš tute šwětki ščžēja.“

(Šs. špěw., cžo. 695, 1.)

Tať nam šeršusch, lubi Šserbja, šlincži s našchich šerššich špěwaršich! A tať šlincž Tebi, šwjedženska luba Wufrancžanska wošada, potom a dale do wšchěho pšchichoda tež s Twojeje žyrtwoneje wěže s hložom nowych s šwonow tónle šwjedženski trojoshnť:

*) Šarčez s woltarja po pošwjecženju tšoch nowych šwonow evang.-lutherške Wufrancžanske wošady, 8. njedželu po šwj. Trojizh (10. 8.) 1924, — miť jeje něhbuschi šarat na wotpocz. M. Urban.

Wěra, lubosčž, nadžija — pšcha je wšchěh

Božich džěczi! Pšchetož hdyž tute tš šchescžianške počžinti Šže pšcha, by šama Ty Boža šwjatniza a byđto trojenicžleho Boha, „kiž wulke došč a krašne je, haj, Bože šgdto kralowške“

Šaklad wšchaf wšchěho šboža je — wěra, kaž pišane šteji: Bjes wěry njeje móžno, so Bohu špodobacž; pšchetož šchťož cže k Bohu pšchincž, tón ma wěricž, so Bóh je, a so wón tym, kotřiz jeho pšhtaju, mřto dawa (Šhebr. 11, 6). A wěra pšchindže s přědowanja, přědowanje pať pšches Bože šłowo (Řomš. 10, 17). — Bože šłowo je džě šóřlo wěry a s njeho wušhadža tať našče towarštwo, žiwjenje a šjednocženje s Bohom. Tohodla: D krajo, krajo, krajo, poškluchaj na šnješowe šłowo! — přěduje profeta Šeremiasž (22, 29,) a šlincžecz budže Tebi, Wufrancžanska lutherška wošada, wot džěnša dale tež s Twojeje žyrtwoneje wěže dele s napišmom a mjedžanym hložom přěnjeho wulkeho šwona: **D krajo, krajo, krajo, poškluchaj na šnješowe šłowo!** Šoškuschna budž jenaf a štajnje tutemu hložej Božemu, šahowana a šbžeržana tu doťal jať lutherška wošada, pomolana njescž šhorhoj wěry šuthera!

Pšchetož Bóh šwjěšchny šajit Šže ja šwětkta tudž je — poškušnosčže. Tuž wobšhowaj a widžecz baj šól šwoju ja šužiški kraj! — Wy šče šól šemje, — praji šwětk prawdy šesuf, našch Šbóžnik, k šwojim wučžobnikam. „Šdyž šól šuchnje, s cžim budže so šelicž? Š ničemu so wjazy nješodži, šhiba so so won wuššypnje a wot ludži rostepže“. Tuž „mějče šól pšchi hebi a mějče pošoj mjes šobu!“ — Šhodžče mudrije pšchecžiwto tym, kotřiz wončach šu, a wuščpče hebi šprawy cžaf! Wascha rěčž budž pšchezo lubošna a se šelu šacžinjena, so byščeje wěđželi, kať kóždemu wotmolwicž dyrbicže! — napomina tohodla japosčtoť šawoť. Šwětkta přěnja, kiž ma tať šchescžanow naš wšchitkich pšchicž, je wěra, šestadžana s Božeho šłowa a w nim šatorjenjena. Wona je, kaž japosčtoť šan šwědcži, to dohycže, kotraž šwěť je pšchewingka, došelž naš šjednocža a křucže wježe s šłowu a šnješom žyrtwoje, kiž šwojim štawam pšchitwoła: Ša šym žiwny, a wy budžecz tež žiwí! — A tať tež wěra je šynť najmóžnišchi, hlož s wyškosčže najšhlyšchi, kiž šhšchecz tu so Tebi da — wot džěnša dale dele tež s Twojeje žyrtwoneje wěže, luba Wufrancžanska wošada! —

Šwětkta pať druha šchescžanškeje pšchi je lubosčž, lubosčž s wěry pošhadžaza, wšchě štawy počnje wožiwjaza. — Šonšamy japosčtoť šan, kotřiz wěru mjenuje to dohycže, kotraž je šwěť pšchewingka, šwědcži: Bóh je lubosčž a šchťož w lubosčži woštanje, tón woštanje w Bošy, a Bóh we nim! — A šesuf, našch Šbóžnik, praji: Šłowu pšchifasnju dam ja wam, so byščeje so mjes šobu lubowali, kaž ja waš lubowať šym, so so tež wy jedyn drugeho lubujecz! Na tym budže kóždy pošnacž, so wy moji pošli šče, hdyž lubosčž mjes šobu macže. — Šale lubosčž k Bohu a bližšchemu je šwětko a žiwjenje, kotrež so blišchčži šrjedž šwěta cžmoweho a w hřěchach moweho. Budž a woštan wona woheť šwjaty we Tebi, s wyškosčže šahorjeny, pšches Duchu šwjatoh' roššhlyjenty, luba šwjedženska wošada! Špěwajče a proščeje, wěrobratřija a špotry, dale nutrnje a bjes pšchestacža, kaž ma Waš nětko tež s wěže dele hlož Waschěho drugeho šwona dopomnjecz a wabicž: **Šnježe Božo, tw'e šłowo jašna šwěza je, njech w našchim kraju njehašnje!**

Tať budže potom wěrnno a dale pošnišcho móž pšacžicž: „Wy šče šwětko šwěta. Měšto, kiž na horje leži, njemžče potajene byčž. Tať šwěcz tež wasche šwětko pšchěd ludžimi, so bychu woni wasche dobre škutki widželi a waschěho šbóžza w njebyšchach cžesčžili!“ —

Wopravdže, wěra a lubosčž štej 1. a 2. šwětkta šchescžanškeje pšchi a 3., s nimaj křucže šjednocžena, je — nadžija, kotraž šłowu šchescžana křyje a šchřita, so so šabžeržil a žiwny je po šbóžnem tom hešle: Budžče wješele we nadžiji, ščžeršlivi we

čeznosći, wostajni we modlitwje (Romsf. 12, 12.)! — Gosianah! Sehowah je, kiž schita Gze, a hród Twój twjerdy wostanje, — budžesch-li hwěrna pschezo Ty wošada lutheriska. Wože kłowo a Lutherowa wučba stej njerobdželnej kaž hwěza a hwětlo, so wěrnno je a wostanje, schtož snate to hrono wobkrucza:

Schtož Wože kłowo je, a Luther wučesche,

— **to do wěcznosće njeshinje!** To tohodla tež je napišmo a jašny hlób tšeczeho swona, — napišmo wospjetowane f dotalnego stareho a něhdy — psched nětko 78 lětami — žyle přenjeho swona po žylej lutheriskej hwobodneje zyrkwi w Pruskej.

Nadžijomnje budže wón — dla hwoweje historiskeje wažnosće — móż hiščeže druhdže něhdy dale klužicž f natwarjenju a pošylno- wanju lutheriskeje wěry a hwěry. Dał to Bóh! —

Tebi pač, Wutrančanska lutheriska wošada, klincž f wěže dele dale jenaf mőznje, lubošnje a jašnje Twój nowy trojoshnč:

Wěra, lubošč, nadžija — kaž wothkóš ewangelija, so bohata by w Bosy!

— Tuž kěrlusch saspěwaj a klincžecž mőznje daj: Halelujah! Wšcho kłubjenje wšchaf hamjen je, kiž Bóh dał hwojim hwěrnym je. A kšidla f dobom dušchi stwori, rošschěrja a kšlmi, so w podružništwje semštem f sbóžnej wěcznosći so sběhajo se žedženjom a wyštanjom so raduje:

„Jerusalem, ty město wyške! Ach, byl ja we tebi!

Tam horje so tač f wutrobu mi chze, so njejšym pschi šebi: mój duch chze wysche horow a wysche ruminow

do tamnych šlotych dworow a wotšaf kšwata jow.“ —

Haj, tač klincž f hlubošče f wyškosčiči: Gosianah! Halelujah! Hamjen!

Zyrkej a stat.

— W nowej Pólskej je f blakami wulke njepšcheczěštwow pschecziwo ewangelškim. Wješ Erlong, kotraž we wotstupjenej krajinjje leži, je dopokas sa to. Erlong bě psched 50 lětami hiščeže ewangelška wješ, nětkle je pólska a katolška. Šchylachy tam přjedy samóžiči němšyž watarjo. Pólske wobydleštwow pač je polne fanatizma pschecziwo wšchemu, schtož ewangelške, a nješ nimi šu šakli, kotšič so rošnych škutkow njeboja. Wo tym hwědeči wješne ewangelške pohrjebniščežo. Na nim njenamakasch ani pomnika ani rowoweho plota, kotryž njebychu rošbili, šnicžili a wotnješli. Wandališm mjenujemy tajke šakhadženje. — Wandalojo něhdy w dobytých městach tač šakhadžachu. — Jedyn f tajkich njebolatow bě žyhelam jeneho herbskeho pohrjebniščeža domoj kašaf, so by je domach pschetriebaf: Jeho drje šudništwow šakudži, tola kěpje to njebu w šadžerženju ludži. Tež kšutne kłowo wošadnego katolškeho duchowneho f klětki njepomšasche. Nowe drjewjane durje pohrjebniščeža, hačle psched krótkim šakadžene, buchu rošbite. — Tež na pohrjebniščežu Paluščina buchu rowowe kamjenje nješkatolikow wobšchodžene.

Internacionalne šjednocženštwow „škutnych biblijušchepytowarjow“.

4. Šnicženje bješbóžnych.

Škutni biblijušchepytowarjo wučza:

Wěczneho šatamanštwow, wěczneje čiwile bješbóžnych njeje! Ně, bješbóžni bywaja šnicženi.

Wcy prajimy: Wučžba šwo šwěcznym šatamanštwow drje šo čłowjekam mačo špodoba a jich wjele nješamóže ju wurunacž f luboščju Wožej, kotraž pač še, a to wobkědžbuč — šwjata; a to la, tuta wučžba wo wěcznym šatamanštwow je wučžba Šswjateho Pišma.

Šnjes Ješufš praji — Matth. 25, 46: „woni pőndu do wěcz-“

neje čiwile, čži prawi pač do wěczneho žiwjenja.“ Šotajšim: do wěczneje čiwile pőndu woni a niž do šanicženja sa wěczne, woni, kiž šu šatamani. Ruffel wšchaf chze to „wěczne“, přjedy „čiwila“ hinač šrošumjene mččž hacž to „wěczne“ přjedy „žiwjenje“; štejo přjedy „žiwjenje“ dyrbi po Ruffellowym wudawanju „wěczne“ telko rěšacž kaž „njepšchestatowajzy trajo“, přjedy „čiwila“ pač telko kaž „krótki čaš trajo“. To pač je tola žyle šamowólne wuškadowanje! Kšakli „wěczne“ na tym jentym mčštnje „bješ kőnza“, dyrbi „wěczne“ to tež rěšacž na wšchěch mčštnach, šotrež pornjo tutemu šteja.

2. Theif. 1, 8—9: „Šotšič njepoškuschni Šnješej, budža čžerpjecž to wěczne škaženje.“ Še njemőžne, so mohlšo tole to šamte byčž kaž šakubjenje na wěcznje.

W Marš. 9, 43—48 praji Ješufš Šchryštuš, so w heli abo „gehenna“ jich čžerčiw njewumrje a jich wohen nješaknje. Š tym je wobkrucžene, so šatamani w heli na wěcznje pschewowaju. Šak hewaf by jich čžerčiw mohl žitow byčž a wohen jim njewuškajnyčž, hdy bychu šami šnicženi byli!

Šjewj. Jan. 14, 11 rěša to: „Dym jich čžiwile pőndže horje wot wěcznosče hacž do wěcznosče.“ To kłowo „pőndže“ je pschitomny čaš — my bychmy tu kěpje prajili: „dže“; mamy tuž šebi myšklíč, so dym njepšchestatowajzy a bješ pschetorhnenja horje dže. Tuž dyrbi tam to tež njepšchestatowaze palenje byčž. Š čžomu pač dyrbjalko šo tam njepšchestatowajzy palicž, hdyž šu čži, ša kotryčž je pschihotowane, šnicženi a wjazy njebywaja?

Dale je tam wo tutych bješbóžnych prajene, so nimaju žaneho wotpocžimša ani wodnjo ani w nožy — Šjewj. Jan. 14, 11. Wšchitzy, kotšič njebudža namašani wo knižach žiwjenja napišani, budža čžibnjeni do wohenjoweho ššora — Šjewj. Jan. 20, 15. Wo šanicženju tam ničšo njeczitajš.

Wšchelle f bliska a f daloka.

W **Budyščinje** ššadžowachu šo šandženu pőndželu šerbsyž duchowni f dalšchemu rošwucžowanju. Šn. šararš Mjerwa dže wawšhe na wošebitošče a wošebnosče a něžnosčž šerbskeho kłowješa a šerbskeje rěčže dožyla. Němo teho porěčžachmy wo wšchelačich wadžnych šerbskich praščenjach, kaž wo komišiči ša šerbske špěwarške, wošebje tež wo tym ša žyle Ššrbštwow škutnym praščenju, šchto to je šerbskim wošadami, hdyž tu šhwilu tu jenož dwaj šerbskej šanddataj bohokłowštwow a dwaj šudowazaj. Tu ma šo něšchto štačž a to bōrij! Šschetoz hžšo čžakaja šchtyri šerbske wošady na noweho šararja. — Škomišičja ša šerbske špěwarške šendže šo pőndželu, 25. augušta, dopokdnja 3/10 hodž. we Ššrbškim domje a šerbsyž duchowni f dalšchemu rošwucžowanju pőndželu, 8. šeptembra, tam.

— Š thdženja tu našpomnjentym wuškafami šu mčnjene wuškafy žyrkwineje wšchynosče, šotrež ššeranje a wyškosčič žyrkwinych dawkow rjaduja.

Wutrobna proštwow

na wšchěch čžitarjow našcheho njedželšeho šopjena „Šomhaj Bóh“.

Šena knižownja trjeba nušnje ščžehowaze čžiškla:

f lěta 1921 čžiškla 1, 12, 30, 32, 45 a 50;

f lěta 1922 čžiškla 8, 13, 27, 43, 45 a 49;

f lěta 1923 čžiškla 14, 15, 19, 32, 34, 39, 50, 51 a 52.

Wšchěch lubych čžitarjow naležnje prošymy, so bychu, je-li tute čžiškla šami dale njetrišbaja, je nam dobročžiwje wotšupšili.

Ššmolerčž knižičičšchžernja w Budyščinje.

Šištownja.

Š. w Š. ša 11. p. Šr.

Š. w Š. ša 12. p. Šr.

Š. w Šu. ša 13. p. Šr.